

[Ib Christensen]

regeringens svar, hvis den vil svare hr. Glistrup på det – prioriteringen EF kontra Norden. Man kunne nævne et helt tredje eksempel – der egentlig ikke vedrører denne debat, men som kunne medtages som et eksempel på, hvilken form for polemik jeg kunne gøre mig skyldig i ved at sidestille mig med hr. Glistrups antydning fra før – nemlig regeringens planer ifølge pressen om at fastlåse den amtskommunale grundskyld til 15 promille. Det er jo et gammelt fremskridtsforslag fra 1975. Her kan man sandelig sige, at A og Z går hånd i hånd.

Økonomiministeren kunne ikke rigtig finde ud af, om retsforbundet ville devaluere eller revaluere, men sluttede til sidst dog korrekt, at vi ville frigive kronen. Det, jeg sagde i forbindelse med revaluering og devaluering, var udelukkende én ting, nemlig at revaluering og devaluering har én ting tilfælles, nemlig at der i begge tilfælde er tale om, at man politisk og mere eller mindre vilkårligt fastsætter kronens kurs i forhold til en eller anden valuta, altså en politisk bestemt kursfastsættelse, medens en kronefrigivelse på dette punkt adskiller sig fra en devaluering eller en revaluering. Jeg argumenterede for, hvorfor vi ønsker en kronefrigivelse i stedet for en devaluering f. eks. Men ministeren har da ret i, at en kronefrigivelse på nuværende tidspunkt uden al tvivl – i betragtning af kronens overvurdering – ville betyde det samme som en devaluering på et antal procent, måske en betydelig procentsats. Det er klart, at det er der ikke nogen der er særlig begejstret for, heller ikke vi. Men vi mener, og det argumenterede jeg for i min indledning, at det ikke er holdbart, at Danmark fortsætter den nuværende økonomiske politik, den nuværende valutapolitik, fordi det er forbundet med alt for voldsomme omkostninger for beskæftigelsen og for erhvervslivet. Jeg skal ikke genoptage min argumentation fra før; den vil kunne genopfriskes, hvis nogen måtte ønske det.

Endelig siger økonomiministeren, at han er noget skuffet over, at man ikke har ført en saglig debat, som han siger, men en politisk debat. Nu er det et spørgsmål om politik dette her, det er et spørgsmål om, hvordan man prioriterer i den økonomiske politik, beskæftigelsen kontra betalingsbalancen, EF-politik kontra dansk selvstændighedspolitik. Det er et spørgsmål om politisk holdning, og derfor

er det ikke noget, man bare ud fra mere eller mindre saglige vurderinger kan beslutte, om Danmark f. eks. skal med i EMS eller ej. Det er og bliver et politisk spørgsmål. Bl. a. derfor bør det finde sin afgørelse i denne sal.

Steen Folke (VS):

Jeg håber, fremskridtspartiets vælgere bliver opmærksomme på den drejning, som partiets EF-politik efterhånden er undergået. I starten gjorde man jo meget ud af at præcisere, at man sådan set var både for EF og mod EF, men profilen er blevet klarere og klarere; man slutter mere og mere helhjertet op om det EF-samarbejde, der foregår.

I det hele taget nærmer fremskridtspartiets profil sig jo mere og mere de almindelige borgerlige partiers profil. Jeg er godt klar over, at hr. Glistrup stadig fremtræder som talsmand og får lov til at holde taler, som lyder kritiske, men når det kommer til konklusionen, så er det, går jeg ud fra, slappernes konklusioner, der fremlægges, så er der ingen slinger i valsen, så slutter man op sammen med de konservative og de andre borgerlige partier. Det gælder på EMS-området, som det gælder på en række andre områder, har vi kunnet konstatere.

Økonomiministeren kritiserede EF-modstanderne for at sætte det politiske over det saglige. Jeg sætter sandelig det politiske i højsædet, det vil jeg ikke lægge det allermindste skjul på. Jeg er sikker på, at det gør økonomiministeren også. Men det behøver ikke på nogen måde forhindre saglighed. Jeg mener nemlig, det er en politisk styrke, hvis man kan argumentere sagligt, og det har jeg og andre EF-modstandere forsøgt at gøre i denne debat.

Jeg gjorde bl. a. det, at jeg stillede økonomiministeren en række konkrete spørgsmål af saglig og politisk karakter. Jeg har svært ved at adskille de to ting, men nu vel, lad os da sige, at et par af dem havde mere saglig karakter og et par af dem var mere politiske. Jeg spurgte i den saglige ende, hvis vi endelig skal skille tingene ad, hvad ministeren kunne oplyse om den opfordring, der ligger til Rådet af økonomi- og finansministre om at styrke sine samordningsprocedurer. Det kunne ministeren ikke svare på; det havde ministeren ikke begreb om, måtte jeg forstå. Ministeren så sig ikke i stand til at svare,